

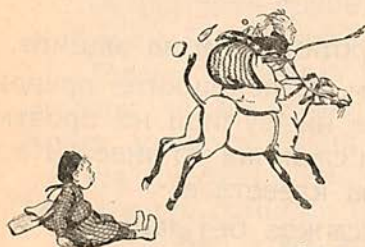
ГОШКО.

— Бабо Трждафилке, —
 Гошков татко каза, —
 Добре, че се случи:
 Не шеш ми отказа.
 Я покачи Гошка
 На твойто магаре,
 Та веднаж навреме
 В школото да свари. —
 — Дай го тук, сжседе, —
 Бабата отвърна, —
 Па ще го покача
 И кога се върна. —

Покачиха Гошка.
 Сжседката стара
 Своето магаре
 Отново покара.
 И то запрепуска
 С двамата ездачи.
 Ала черна котка
 Пътя му прекрачи.
 И рипна в уплаха
 Кроткото магаре,
 И Гошка сред пътя
 Безвреме стовари.
 Подплаши се, хукна,
 Вихром се понесе.
 До школото скоро
 Бабата отнесе.

Тя назад погледна,
 За глава се хвана.
 — Боже, Боже, — викна, —
 Детето шо стана? —
 И тя се разплака.
 Назад се повърна.
 Но Гошка по пътя
 Никжде не зърна.
 До Гошкови стига,
 Отсяда, полита,

